

11 — DECA IZ PRESTONICE SVETA

Prepoznala ga je odmah, čim ga je videla onako dronjavog, kako zguren cunja među šatrama tražeći ostatke hrane, siguran da niko neće obratiti pažnju na njega iako je imao tužne oči starca.

„Koliko ti je godina?“ prepala ga je pitanjem, nenaviknutog da mu se iko obraća. Strpao je u džep ostatak odbačene lepinje s mirisom pojedene pljeskavice i upiljio se premudrim očima u urednu plavu haljinu.

Devojčica se iskrivila, bezuspešno loveći njegov pogled.

„Šest, koliko znam“, odgovori najzad, začuđen njenom upornošću i sopstvenim glasom.

„Znala sam! Koliko ti je bilo kada si se rodio?“

„Šest, koliko se sećam.“ Snebivljivo se promeškoltio, zabrinut što joj je poverio svoju jedinu tajnu. A onda se dosetio da je pogleda pravo u oči i iskrice radosti i prepoznavanja na tren su blesnule u tromom pogledu deteta sa očima starca.

„I ti?“ pitao je ispravljajući se. Bio je pola glave viši od nje, verovatno stariji, samo ona nije bila ogrnuta oblakom zarazne bolesti koju je ljude terao od njega. Oni najbolji i oni najgori su ga povremeno gađali ostacima hrane. Jednom mu je starica u crnini kupila sladoled, pazeći da mu ne dodirne ruku. Zaustila je nešto, ali nije izvukla reč iz zgužvanog grla, da bi još nesrećnija nestala među ljudima i normalnom decom.

„I ja“, odgovorila je smejući se. „Ja sam Petogodišnjakinja otkad pamtim.“

„Sećaš se svog rođenja?“ usudio se da postavi svoje drugo pitanje na koje će, sada je znao, dobiti odgovor. Želeo je da se rasplače, ali nije

mogao, njegove stare oči su bile osušene. Hteo je i da se nasmeje, kao normalna deca čiji glasovi sapliću ravnodušne vetrove, samo nije umeo.

„Svi *mi* pamtimo svoje rođenje.“ Sačekala je da joj postavi treće pitanje, ali je on bio toliko uzbuđen što je dobio odgovore da se stresao od prijatne jeze i sreće, stegnutih usana i jagodica, netremice zureći u njene oči. „Svi mi — deca iz Prestonice sveta“, dodala je, shvativši da on dugo neće progovoriti ni reč. „Kad stignemo tamo, bićeš drugi po godinama. I ja sam među najstarijima, zato su me poslali da te tražim. Već pola veka tragam za tobom, pa kada se umorim, vratim se kući, prenosim im šarene ili bezbojne priče sa kojima sam se sudarala po svetu, ali deca uvek više vole raznobojne, a najviše one u kojima sunce izmili kroz boju iscedene kupine... Razumeš li šta ti govorim?“

Još nije mogao da prozbori, samo je nekoliko puta klimnuo glavom, željan da njen glas nastavi da mu se obraća. Ljudi su ih gledali sa užasom, neki su imali želju da upozore čistu i ljupku devojčicu: ne primiči mu se! I nikako ne dodiruj tog dečaka oko koga lebdi smrt ili, barem, neuništiva i ogromna klica neke opake, vrlo mučne bolesti! Devojkica se namrgodila. Smetala joj je jalova pažnja odraslih, a dosadila joj je i bučna pažnja normalne dece. Počela je da se udaljava od vašarske vreve, nije se obazirala — znala je da je prati.

„Još samo Dvoipogodišnjakinja“, pričala mu je dok su zabitim putevima išli ka Prestonici sveta. „Beba nam je odmah rekla da ćemo tebe lakše pronaći nego nju. Posumnjala sam već posle druge decenije traganja za tobom, činilo mi se da je Beba prvi put pogrešila. A ona se smejala bezubim osmehom, pogađajući mi misli dok sam joj menjala pelene.“

I dalje je ćutao, više nije bila sigurna može li da je razume, ali je osećala kako se tanji gust i gnusan oblak koji ga prati skoro od rođenja, dok sa uzdrhtalom radošću sluša njene reči.

„Valjda uvek moraš nešto da nosiš sa sobom“, promrmljala je pedesetog dana puta. „Ja korake i dane koje smo prešli ostavljam za sobom, a ti ih skupljaš.“ Nije se ni nadala da će joj išta reći. Ipak je nastavila da mu priča, jer mu je od toga bilo bolje.

„Ima li u Prestonici sveta mnogo odbačene hrane?“ Sada se devojčica trгла, ne očekujući da će ovaj dečak ikada više progovoriti. Već sedamdeset i pet dana čula je samo svoj glas, odjeke dalekih i usamljenih autoputeva i zverinji govor koji nije razumela, jer nije bilo Bebe da joj tumači.

„U Prestonici sveta živi samo nas dvanaest, sa tobom će nas biti trinaest, pa otkud bi bilo odbačene hrane? Glupa pitanja postavljaš za Šestogodišnjaka. Da nisi tako sitan, pomislila bih da sam greškom pronašla onog Trinaestogodišnjaka za kojim više od veka tragaju u varoši pod našom planinom.“ Osmotrla ga je da se uveri u svoje reči. Njene oči prepune vedrog podneva teško su se probijale kroz noć, a možda i kroz tamni plašt bolesti koji se i dalje zbunjeno vukao za Šestogodišnjakom. Ipak, dečak nije bio toliko tup da pita — pa šta jedete; valjda je shvatio da ima hrane i za njega, kad već sva deca preživljavaju. Sigurno mu je jasno da Prestonica sveta daje sve što je potrebno...

„Možda ću im biti gadan ovako...“ Rekao je to glasom tišim od oseke pitomog mora, ali ga je čula i nasmejala se kao normalna deca kada im prvi sneg pokvasi nos ili dlan. Tek tada je video da im neko trči

u susret. Devojčica je istovremeno poskočila i pohrlila tom detetu u susret, vičući kao da je sama na svetu: „Našla sam ga!“

Prepao se da će ponovo ostati sam, pojurio je za njom, ali se ukopao na nekoliko koraka od sitnog dečaka čije su tamne oči sijale kroz mrak.

„Našla si Šestogodišnjaka! Samo još da ja pronađem Dvoipogodišnjakinju, ali sam se mnogo umorio, krenuo sam kući da upijem snagu i da me Beba ohrabri, drago mi je što si ti uspela i što sam čuo tvoj smeh, sada ćemo svi zajedno“, mleo je dečak glasom kanarinca, a onda se, ne očekivano, probi kroz oblak zaraze i smrada da bi zagrljio novog stanovnika Prestonice sveta.

„Nema ga više“, pljesnu ručicama Petogodišnjakinja. „Sasvim se razbucalo tvoj ogrtač koji je plašio ljude. Ostao ti je samo smrad prljavog deteta, ali njega ćeš sprati u reci. Želiš li odmah da se okupaš? Ne moraš ako ti je zima.“

Gledala ga je kako lakonogo jurca prema reci, noseći sa sobom i njene priče, i sve protekle dane puta i prvi zagrljaj u svom životu.

„Još samo Dvoipogodišnjakinja“, klimalo je glavom najmanje dete. „Naći ću je, sada sam siguran. I onda na svetu neće biti dece bez zagrljaja. Tako kaže Beba...“

„Beba zna.“